

S. box 66

Eftertryk forbudt!

Pris 10 Øre

Ny Sang

om

Den store Brand i Bergen

den 15de Januar 1916

Av

S. Vattedal

„Arbeidet“s trykkeri

Mel. O ve, o ve, hvad skal jeg sige
eller Jeg blir gammel kjære du.

O grufuldhed naar ilden raader
og lægger alt i aske ned.
Ei skaansel er i nogen maader,
det gives navn av hvad man ved.
Det vistes ogsaa her i Bergen
i januar den femtende.
En lørdag alle var paa færden,
paa Muren ilden lod sig te.

Og grundet den gen'rale kuling
i hastighed den om sig greb.
Og snart det vistes rent umulig
at stanse ilden paa det sted
trods brandchef, mandskab, mange flere
frembragte vand i strømmevis.
Det var som ilden ei genertes,
men paa sit rov den satte pris.

Kvartalerne langs Vaagens grænse
og Strandgaden til Torvet var
det strøg, som ilden vilde rense
for alt hvad det nu indehar.
Samtidig op ad Murens side
med Kalmargade, Markevei,
ned Engen, Veiten maatte lide,
til Torvet ilden sparer ei

Det luehav som nu fremvistes,
enhver til hjertet maatte gaa.
Millioners værd av ilden pristest
og magtesløs man stod og saa
at eiendele, hus og varer
av alle slags, som intet var
for ildens luer at fortære.
Ei spørsmål var om hvad man har.

I haabet nu man ventet stille
at Torvet skulde grænse bli,
at ikke mer angribes vilde
av ildens vilde raseri.
Men ak, hvad skuffelse og rædsel
paany opstod i folkets bryst,
naar ilden over Torvet slyngtes.
Det var som ei der gaves trøst.

Hvor ilden nu begrænses vilde,
for ingen var en avgjort sag.
Om Nygaard var der spaaet ilde,
at muligt ilden der tog tag.
Men ved de tapre brandfolks iver,
civile folks deltagelse,
brandchefens handling og vedbliven
man kan begrænselse nu se.

Ja Metropol og Hambro skole,
ret op av Lille Lungegaardsvand,
paa dem man heller ei fik stole,
for begge to gik op i brand.
Men saa var ogsaa tiden inde,
for rædselernes grusomhed,
nu stilnet ogsaa storm og vinde,
ei ilden bliver længer ved.

Om rædslerne ved katastrofen
ei lader sig avmale her,
av tab og savn er mange truffen,
som ikke alle ved og ser.
Dog lykke er det i ulykken,
at menneskeliv mest skaanet er,
kun tre av brandens grund opgives
at være død og savnet her.

Forbauset blir man dog omsider
at se paa al deltagelse,
og deler ud til dem som lider
er mange nu som lar sig te.
Fra ind- og utland pengesummer
med store tal noteres kan,
maa nu uddelingsstyret finde
den rette kvinde, rette mand.

Saa vil det rettes smaat omsider,
naar alle kommer til sin ret,
og haab om gode virketider
maa regnes med og ei gaa træt.
Saa vil nok Bergen atter komme
i stil som ret et æresverk,
naar store, smaa tilsammen stiger,
for enighed gjør altid sterk.

Tilslut kun dette ei at glemme
at takke Gud som skaanet har
de strøg, hvor nøden har sithjemme
med mange smaa og fattig far.
Tænk Nøstet, Nordnes ogsaa flere,
en millioner brand som nu,
av nød og tab jo meget mere,
o tænk derover, ogsaa du.

Ei heller maa det ikke glemmes,
at laanet gods vi her kun har,
og ofte kan det let fornemmes,
at han det alt ifra os tar.
Byg derfor ei paa disse skatte,
som møl og rust fortære kan.
Kun Gud alene kan erstatte
det som i døden holder stand.

